

ΕΚΠΟΜΗ: Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ: ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 23/6/72

ΩΡΑ: 8.30 π.μ.

Handwritten signature in red ink

(5 αντίγραφα)

X 7.4

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ

ΟΙ ΠΑΛΗΕΣ ΘΙΑΙΕΣ

(Έλληνες Ημεροντίδου)

Έπιστολές κοπέλλες, που οι έγκριταίστες σε λίγες μέρες για πάντα τα γυναικεία θρανία, όπουδήποτε οι κένουν αυτό που κένουμε κι' έμετε, όταν είμαστε στη θέση τους: θα άποσχεθούν οι φίλες - ή μετ' στήν άλλη - κός δεν θ' άφήσουν ποτέ να σκεπτή ή φίλτα τους ότι και να συμβή, όπου κι' άν βρεθούν, όσο χρόνια κι' άν περάσουν, πώς, όμως, θα κρατήσουν, θα μπόρουν να κρατήσουν, αυτή την άποσχεση.

Άχετικά με το θέμα αυτό είναι το χρονογράφημα της συνεργάτιδάς μας Έλληνς Ημεροντίδου, κοιτάξτε/διεβίξτε/τόρα.

Γράφω, θυμάμαι, πριν μερικά χρόνια στα μαθητικά μας λευκώματα:

"Μεκάρι αυτό το άψυχο χαρτί να σταθεί έμπόδιο στη λησμονιά που θά φέρει ο χρόνος".

Άδγια, άδγια που τότε το σωρούσαμε άπεράττητα για να έκφρουν την άγάπη μας στην καλή συμπαθήτρια ή τη φίλη. Άδγια που ίσως στο βιβλιό κι' έμετε οι ίδιες να τα βρίσκουμε κάπως άστειλά, κάπως υπερβολικά ρομαντικά ή μελό. Ποτέ όμως τότε δεν μπορούσαμε να φαντασθούμε πως αυτά τα άδγια, έστω κι' άσυναίσθητα, θα κρύβουν μέσα τους τόση σοφία. Η λησμονιά, το θέλουμε ή όχι έρχεται με τα χρόνια. Δεν έρχεται ξαφνικά, ούτε άνοκέντεχα. Μοιράζει με μιá μικροχρόνια άρρώστια που τρέχει σιωπηλά το κομμάτι, χωρίς κόνους, χωρίς συμπτώματα. Και ξαφνικά, μεá μέρα ολοκληρώνει τη δουλειά της, και ξαφνικά μεá μέρα άνεκαλύπτουμε το τέλος.

Η συνάντησα στο έρδμο, ύστερα από χρόνια πριν λίγες μέρες μεά καλή συμπαθήτρια. Μεά άπ' αυτές, που, δεν θυμάμαι μούγραψε ή της έγραψε στο μαθητικό λεύκωμα άδγια άμορφα, λίγο νεύτικα, λίγο ρομαντικά. Καιρετιστήκαμε, είπαμε τα τυκικά και... ξαφνικά, κιόσως ή μετ' την άλλη να ψάχνουμε για κοινά σημεία. Τότε, στα θρανία, και τί δεν είχαμε να ποούμε, κι' ήταν ο χρόνος λίγος, κι' ήταν τα δυοτερά κοινά και το

μέλλον κλοβίσι κι' ανοιχτό μπροστά μας.

Τό ρέξαμε λοιπόν στις ανάμνησεις. "Θυμάσαι τότε κοβ...". Γέμισε ή κουβέντα με μπλέ μαθητική κοβιδά και βιβλία, και παρράγματα τών καθηγητών και... παρελθόν. Κι' όταν αυτό εξαντλήθηκε, έρχισε δειλιά δειλιά ή... έναγνώριση του σημερινού έδδδφους.

"Τί κάνετε τώρα; Πώς ζεις; Ποιους φίλους έχεις;"

"Η έπιστολή δέν είναι μεγάλη, διγαφωφικώς μες χάρη ίσως νά μή δικαιολογεί τώση έπομδύρυνση. Ούτε κι' ο χρόνος του μεσολδβησε ήταν τόσο.... έναπδφενκτα μακρύς. 'Αστέσο σιγί-σιγά ή διαλίωση έπάρνε έδρα και όστέ, και διεγραφόταν μέσο στα μέτια μες. Δικετόδμουνα για κείνη κι' είμαι σίγουρη πώς σκεφτότανε για μένα:

"Δέν τή θυμούμαι! Πώς έλλαξε έτσι! Δέν έχουμε τί νά κοβίμε".

Προστήκαμε οίνοντες ψεύτικες έποσχέσεις, "νά μή καθούμε", νά "βλεπόμεστε". Άνταλλάξαμε διευθύνσεις, τηλέφωνα, κοβ έβραμε κι' οβ ουδ πώς ποτέ δέν θεί χρησιμοποιήσουμε. Κλεστέ κοιταχτήκαμε όπως έπομακρυνόμεστε: 3' αυτές τες ουδ γυναικείες σιλουέτες, κοβ έλλοτε έβρανε τόσο καλά ή μεά τήν έλλη, δέν έμενε τώρα παρά ένα κοινδ σημάδι: Πολιές συμμαθήτριες.

"Ο χρόνος, κοβ πέροσε άργά, άλλδ έθυσόκητα, είχε κένει τή δουλειά του. Η λημονιέ έπληξε κέτι κιδ κοβ έπο άποτελεσματική. Στή θέση τώρη τής ένάμνησης έμενε μόνο μεά θλίψη. Μεά θλίψη κοβ ίσως τίποτα, με τίποτ' άλλο δέν θεί μπορέσει ν' όντι καταστήσει στις μελλοντικές μες σχέσεις με τήν σόντροφο τών μαθητικών χρόνων, έκτός ίσως ήπο από τήν άκωμη κιδ σκληρή έδιαφορία.